

רובין קליין

שיגעה את

אוסטרליה, ושיגעה

את אירופה,

ועכשיו היא באה

לשגע את ישראל

כשרובין עלתה על המטוס. היתה לה "הרגשה שאני רוצה לפוצץ דברים". היא רצתה להגיע לסוף העולם, אך הגיעה לאי-רופה. העילה לנסיעתה היתה לימוד שפות. בבית-ספר בברייטון שבאנגליה. אבל היא למדה שפות לא בבית-הספר שבברייטון, אלא בבית-הספר של החיים — אגב נסי-עות.

נסיעתה הראשונה של רובין לאירופה אכן התנהלה בהרבה כיוונים. לראשונה בחייה נסעה לא רק בכיוון צרפת, אנגליה או הולנד, אלא יצאה גם למסעות אל.אס.די. וסמים אחרים. זו היתה פגישתה הראשונה עם עולם הסמים.

שנה שלמה התרוצצה ממקום למקום עם ליקוטי-גב, גיטארה ומעט כסף. כשהיא נעזרת באדיבותם של נהגים בדרכים, שי-הזמינו אותה לא רק לנסיעות כי-אם גם לארוחות. וכשנגמר לה הכסף חזרה, כמור-בן-מאליו, אל בית אבא-אמא שבאוסטרלי-יה. הוריה, שקיוו כי בתם המורדת נרגעה מעט, גילו לדאבונם כי היא לא רק לא נרגעה, אלא הפכה בלתי-מובנת להם עוד יותר. רובין החזיקה מעמד באוסטרליה שבועיים בדיוק, ושוב ארזה את הגיטארה ויצאה לדרך.

היא היתה בת 17 ונאיבית. היו לא פנטסי-יות. כל מה שרצתה היה לעשן חשיש, לפגוש אנשים, להכיר את העולם. כמו אלפי בני-נוער בגילה מכל רחבי העולם. היא שוטטה בדרכים ללא פרוטה, ולמרות זאת הגיעה רחוק.

רובין נסעה להודו. בשבילה, הורו היתה מקום הלקוח מכוכב-לכת אחר. מספרת רובין: "אורח החיים, המנטאליות, התרבות השונה, כל זה השפיע עלי מאד. בהודו, כל הצבעים שונים. לא הבנתי מה קורה בארץ הענקית הזו. כל מה שיכולתי לעשות



רובין עוד

"אנשים חושבים שאני פריקית (מוזרה, מטורפת). אבל כשאני מביי-טה סביבי אני חושבת שאני האדם הנורמלי היחיד בסביבה."

רובין קליין בת ה-25, שיער שחור, גוף חטוב, עם הרבה ביטחון עצמי ודיעות מגובשות מאד על החיים ועל בני-האדם. רובין היא בוגרת אמיתית של בית-הספר של החיים. מגיל 16 בדרכים, ועדיין נוסעת. והיא טוענת שאהבת-הנסיעות שלה היא מעין קדחת, שקשה לה להירפא ממנה.

לפני כחודש הגיעה לישראל, עם בתה בת השלוש, דניאל. מכל המקומות שבעולם החליטה שדווקא ישראל היא המקום שבו

תוכל למצוא מעט שקט נפשי. לאגור כוח ומעט כסף לנסיעה הבאה.

רובין קליין נולדה כדת למישפחה יהודית טובה במלבורן שבאוסטרליה. אביה, עוזר-הדין המכובד, ואמה, עקרת-הבית, היקנו לה חינוך יהודי וציוני. "אכלתי כלי-כך הרבה ציונות כל ימי חיי", היא אומרת, "דחסו לי ציונות במנות כלי-כך מרוכזות, עד שבסוף כבר הקאתי את הציונות החר-צה. כשבגרתי, התנגדתי לציונות ולמדינת ישראל. עד שבאתי הנה בפעם הראשונה, לפני שנה וחצי, היתה לי דיעה מוטעית מאד על מה שהולך פה, החל בגלל החי-נוך הציוני שקיבלתי בבית."

עוד משחר ילדותה היתה רובין, מה

שנהו לכוונת. ילדה פרובלמטית. כבר מגיל 12 גיבשה לעצמה עמדת-נגד. היא היתה נגד המימסד, נגד המישפחה, נגד בית-הספר, נגד החינוך ונגד השיטה. אבל היא אומרת בפירוש: "נכון שעשיתי להורי צרות, אבל באותה מידה הם עשו צרות לי."

בגיל 16 החליטה רובין שנשבר לה מאוסטרליה הנידחת, שאותה היא מגדירה כ"המקום המשעמם ביותר בעולם, בעל מיבנה כלכלי אמריקאי, ומוסר ויקטוריאני אנגלי." בעידודם של הוריה, ששמחו להי-פטר לזמן-מה מהבת הבעייתית, נסעה לאירופה, כשההורים הם אלה שמימנו את הנסיעה.



הגיטארה

ליוותה את רובין בכל מסעותיה. כיום מתייחסת אליה רובין ברצינות רבה יותר.